

РЕШЕНИЕ

№ 42424

гр. София, 17.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 10.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **6604**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК.

Образувано е по жалба на А. А. С., [дата на раждане] в [населено място], И. област, Р. федерация, гражданка на Р. федерация, ЛНЧ [ЕГН], действаща лично за себе си и като законен представител на малолетните си деца – М. С., [дата на раждане] в Т., гражданин на Р. федерация, ЛНЧ [ЕГН] и Л. К. С., [дата на раждане] в Н., Р. федерация, гражданин на Р. федерация, ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 226, чрез адв. Д. Р. от САК, срещу Решение № 2597 от 18.03.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което е отхвърлена молбата им за предоставяне на международна закрила.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение като постановено при съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Визира нарушение на чл.35 от АПК и чл.75, ал.2 от ЗУБ. Твърди, че е в България със семейството си – съпруг и две малолетни деца, като навежда пространни доводи относно бежанската история – лична и на съпруга, започнала с репресии по време на протести срещу президента П. през 2013 г., на чийто режим били противници. Първоначално репресиите започнали с обвинение в разпространение на наркотици, което било широко срещан метод в Руската федерация. В опит да си запази сигурността, семейството се преместило в Т., САЩ и У.. А. С. била от украински произход, а съпругът ѝ К. С. участвал като доброволец в украинската армия и я подкрепял финансово. Жалбоподателите считат, че мотивите на обжалваното решение не съответстват на представените от тях доказателства за преследване. Оспорват се доводите на административния орган относно широко разпространена шпионска мрежа на Руската федерация

в Европа, без да става ясно дали тези мотиви се отнасят до членовете на семейството. Твърди се, че с решението не е съобразен принципа за най-добрия интерес на децата и как би им се отразило евентуално връщане в Русия, както и не е обсъдена актуалната ситуация в Руската федерация, свързана с репресии срещу всяко опозиционно мнение. Претендира се отмяна на решението.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез процесуален представител юрк. Х., оспорва жалбата.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Не е спорно по делото, че А. А. С., [дата на раждане], гражданка на Руската федерация, е подала молба рег. № УП-22193 от 13.06.2023 г. за предоставяне на международна закрила – за себе си и за малолетните си деца. Попълнени са регистрационен лист и Евродак дактилоскопна карта. Личните данни на кандидатите са установени с национални паспорти.

На проведено на 28.07.2023 г. интервю кандидатката А. С. заявила, че със съпруга си напуснали Русия още през 2013 г. за Т., където се родил големият им син М., а Л. е роден в Русия. През 2015 г. заминали от Т. в САЩ, а оттам през 2017 г. – за У., където останали до 2018 г. След това, от 2019 г. до м. март 2023 г. семейството пребивавало в У.. Пристигнали в България легално, със самолет, на 16.05.2023 г., с българска виза. Като конкретен повод за напускане на страната на произход посочила различните политически възгледи от тези на официалните власти в Русия. Съпругът ѝ също бил заплашван поради политическите си възгледи, след като отишъл на митинг против президента П.. Не заявява желание за връщане в Руската федерация поради пребиваването на семейството в У. и финансовото подпомагане на украинската армия. Съпругът ѝ бил заплашен през 2012 г. на митинг срещу П. в [населено място], когато бил задържан. През 2014 г. същият имал интернет страница, на която изразявал опозиционното си мнение, но бил заплашен да изтрие информацията. През 2019 г. срещу съпруга било образувано следствено дело. След избухването на войната на Русия срещу У. през 2022 г., кандидатката изразявала подкрепата си в полза на У. с постове в Инстаграм.

На проведено на 16.10.2024 г. интервю А. С. посочила, че в У. се опитала за получи украинско гражданство, тъй като имала дядо, роден там, но получила отказ, тъй като документите за произхода на дядото били загубени. До 2019 г. могли свободно да пътуват по света, поради което не мислили за политическа закрила. През 2018 г. съпругът ѝ отишъл в Т., за да намери къща за семейството, а тя се върнала в Русия, за да роди второто си дете. За У. пътували с руските си паспорти, нямали нужда от визи. В У. били добре, докато не започнала войната. Посочила, че децата са се интегрирали в българска среда – в училище и в детска градина.

В административното производство са представени националните паспорти на кандидатите в оригинал, фотокопие на документ за временно пребиваване на А. С. в У., фотокопие на свидетелство за брак, фотокопие на удостоверение за завършен трети клас на М. К. С. и негова характеристика от класния му ръководител в Република България.

Издадено е оспореното Решение № 2597 от 18.03.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на кандидатите е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл.8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. Административният орган е достигнал до извод, че молбите за закрила на А. С. и нейните малолетни синове са неоснователни, тъй като не са посочени причини за основателни опасения от преследване в държавата им на произход. Съобразено е, че семейството е напуснало родината си напълно легално, ползвайки паспорти и безвизов режим за остров П., Т.. Направен е извод, че към момента на заминаване от Русия официалните власти не са имали нито пряко, нито косвено отношение към нейната личност. В допълнение, руската гражданка не е потърсила закрила със

семейството си в Т., а е останала да живее три години в страната, където се е родил нейния малък син, след което тримата са отпътували за САЩ, легално с визи, ползвайки отново руските си паспорти. Изтъкнати са различия в информацията, предоставена от съпрузите относно престоя им в Русия. Формиран е извод, че те не са изпитвали основателни опасения от преследване в Русия и че просто са пробвали да получат документи, с които да узаконят престоя си в страната, а също и че руската гражданка не е представила съществена част от бежанската си история пред длъжностните лица. Липсата на основателни опасения от преследване се доказвала и от пътуването на чужденката до Русия, за да роди втория си син. Относно твърденията на съпругата, че през всичките години докато е живяла в чужбина със съпругата си публично и в електронните медии са заявявали своите политически възгледи против режима на президента П. и войната в У., както и относно предоставяната от съпруга финансова подкрепа за украинската армия, органът е посочил, че в държавата им на произход за двамата не са произтекли никакви негативни действия и последствия. Намерени са различия между твърденията на К. С. относно участието му през 2012 г. в „М. на милионите“ и публикувана в Интернет статията на електронната страница <https://krasnoyarsk.bezformata.com/listnews/naschitala-na-krasnoyarskom-marshe/6581092/> информация, поради което не е кредитирано като достоверно последващото му задържане. Анализира е тезата, че в края на 2019 г. в Русия е било образувано дело, в което съпругът е обвинен за разпространение на наркотици и тези обвинения са изфабрикувани от руските власти, с цел да го накажат за неговите публикации в социалните медии насочени против официалната руска политика и войната в У.. Съобразено е, че тогава семейството е живяло в Т., от където лесно е могло да бъде депортирано предвид близките отношения между двете държави. Предвид представени по преписката фотокопия на съдебни документи за арест става ясно, че за С. К. има отправено искане за арест и последваща екстрадация в Русия чрез ИНТЕРПОЛ, т.е. той е бил издирван от властите в родината си по дело за разпространение на наркотични вещества чрез организирана престъпна група с помощта на електронни информационни и телекомуникационни мрежи. Това не доказвало твърдението му, че обвиненията са изфабрикувани от руските правоприлагащи органи заради несъгласието му с политиката на К. и войната в У.. Впоследствие молителят бил освободен от ареста и останал в У. с по-лека мярка подписка, а ИНТЕРПОЛ е свалил обявлението за издирването му. Молителят е имал възможност да остане да живее и работи в У. и сам е подал молба за закрила в Д. по миграция. Неговото семейство не е имало никакви проблеми в страната, а А. С. е получила от украинските власти временно пребиваване. Независимо от участието на съпруга като доброволец в една военно патриотична организация, той не е получил закрила в У., което разколебавало бежанската му история. От липсата на документи относно образуваното срещу съпруга дело в Русия е направен извод, че руският гражданин прикрива цялата истина и представя изbióрателно само документите, с които вероятно смята, че може да получи международна закрила в Република България. Това предположение се потвърждавало от факта, че чуждият гражданин, не може да представи пред органите на ДАБ при МС, документи съдържащи обвинението срещу него, решението за отказ от закрила в У., както и съдебното потвърждение за същото. Формиран е извод, че мотивите на семейството да напусне У. са от друго естество, а именно, че въпреки всичко, което е направил за страната, властите са открили доказателства, които сочат съпричастност в противозаконни действия в бежанската му история и въпреки това, че го издирва страната, с която водят война, поради което не са му предоставили закрила поради основателни причини от криминален характер. Изтъкнати са завидните финансови средства, с които руските граждани са разполагали през всичките години до идването им в Република България. Направено е предположение, че и двамата имат и друг страничен доход, с който е помагал за обезпечаване на разходите на семейството в чужбина.

Доколкото бежанската история на А. С. е тясно обвързана с тази на нейния съпруг, по-нататък в решение са анализирани представените от съпруга и приложени по административната му преписка писмени документи относно приемането му в движение "Граждани на Нова Русия". След изложение на факти и обстоятелства около изграждането и съществуването на партия "Граждани на Нова Русия", органът е посочил, че независимо от нейните идеали и ценности за демокрация и свобода във структурите ѝ могат да попаднат лица със съмнително криминално минало, които са издирвани от властите в Русия. Цитирана е информацията в Справка с вх. № МД-02-99/13.02.2025 г. на дирекция Международна дейност на ДАБ при МС, според която на 19 февруари 2022 г. в С. се провежда учредителната конференция на общественото движение под името "За свободна Русия". Използвана е информация в Справка с вх. № МД-02-115/26.02.2025 г. с данни, че европейските разузнавателни служби подозират руска ръка зад поредица от странни случаи на саботаж през 2022 г., както и, че Русия активира т. нар. „спящи агенти" или „нелегални" шпиони - лица, скрити в целевите държави, обучени да се слеят с обществата и да разполагат с фалшиви самоличности, според които водят очевидно безобиден „нормален" живот. Формирано е заключение, че молителката не е била обект на преследване в Руската федерация поради политическите си убеждения и публикации. За нея и малолетните ѝ деца не са установени опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. От друга страна, общата обстановка в Руската федерация сама по себе си не давала основание за опасение от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. За кандидатката и нейните деца не са произтекли никакви доказани негативни действия от страна на местните и централните власти, като за тях съществувала реална възможност легално да се завърнат в държавата си на произход.

По-нататък в решението, административният орган е изложил мотиви, че спрямо кандидатите не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, доколкото те не са напуснали страната си на произход поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са заплашен от унизително отнасяне или наказание, нито са налице данни, че в бъдеще ще бъдат изложени на реален риск от въпросните посегателства при евентуално връщане в Руската федерация.

Обсъдени са разширенията, дадени в Решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 във връзка с приложението на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, а именно поради заплахи, присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт".

След извършен анализ на информацията за обстановката в А., изложена в Справка с вх. № Справка вх. № МД-02-73/31.01.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност" към ДАБ при МС, органът не е установил разширенията, дадени в решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в" от Директива 2011/95/ЕС, преценени във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От цитираната информация, ставало ясно, че макар Русия да изпитва проблеми с утвърждаване върховенството на закона и налагане на демократични порядки, страната не е в състояние на въоръжен конфликт. Формиран е извод, а именно, че цялостната оценка на ситуацията в страната въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт. Следователно не следва да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, чужденката и малолетните ѝ деца биха били изправени пред реален риск да станат обект на заплаха, релевантна

за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно чл. 6а от ЗУБ е обсъден принципът за най-добрия интерес на детето, при което е установено, че за малолетните чужди граждани не съществува риск за сигурността им на територията на Руската федерация.

Посочено е общо в решението, че за молителите липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявил член на семейството му да има предоставена международна закрила в Република България. Не са установени и предпоставките по чл.9, ал.8 от ЗУБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е съобщено на А. С. на 03.06.2025 г. Жалбата е подадена на 10.06.2025 г. - в срока по чл.84, ал.3 от ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл.75, ал.1, вр. чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ и в установената форма, с излагане на фактически и правни основания за издаването му. Правата на малолетните кандидати са охранени в хода на административното производство чрез изготвяне на два броя социални доклади от Агенция за социално подпомагане, Дирекция „Социално подпомагане" – В. съгласно чл.15, ал.6 от Закона за закрила на детето, поради което не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Решението е постановено при неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл.146, т.4 и т.5 от АПК.

С влязло в сила Решение № 36031 от 03.11.2025 г. по адм.д. № 6366/2025 г. на АССГ е отменено Решение № 2594/18.03.2025 г. на председателя на ДАБ в частта, с която на съпруга К. С. е отказано предоставяне на статут на бежанец. Административният съд е кредитирал бежанската история на жалбоподателя и е приел, че той не е просто изразител на политическо мнение, а последователно, активно и открито ангажиран с мнения и действия срещу режима в М. и войната в У.. В допълнение е посочено в решението, че жалбоподателят от много дълго време живее в чужбина, където се е изграждал и проявявал критичният му политически поглед, което е още едно основание за реално притеснение от преследване в страната му на произход. Периодът и фактите на критична политическа активност са отнесени към отношението на режима на Руската федерация към подобно поведение, особено след започване на войната в У., което е дало основание на съда да приеме жалбата за основателна в частта за бежански статут на К. С. С.. Съдът е кредитирал официална информация относно Руската федерация, според която властите представят руснаците, които са избягали от страната и заклеят войната от чужбина, като предатели, забиващи нож в гърба на родината, а Долната камара на парламента - Държавната дума, е одобрила през януари закон, който позволява изземането на собственост на руска територия на граждани, живеещи зад граница, които "злепоставят" руската армия или разпространяват невярна информация за нея, както и подбуждат към екстремистки дейности или призовават за санкции срещу Русия. В заключение съдът е посочил, че за жалбоподателя С. може да се приеме, че са налице обстоятелствата, даващи възможност да бъде определен като "бежанец" по смисъла на чл. 2, б. г) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета

от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (Квалификационната Директива) и чл.8, ал.1 от ЗУБ по причина на неговото политическо мнение, вкл. позицията му, изразена след нахлуването на Русия в У. на 24.02.2022 г. и по време на престоя му в България.

Съгласно чл.8, ал.9 от ЗУБ за бежанци се смятат и членовете на семейството на чужденец с предоставен статут на бежанец, при условие че семейните връзки предшестват влизането на чужденеца на територията на страната и доколкото това е съвместимо с личния им статус и не са налице обстоятелствата по чл. 12, ал. 1. По делото не е спорно, че кандидатите са членове на семейството на К. С. по смисъла на пар.1, т.3, б. „а“ от ДР на ЗУБ – съпруга и малолетни деца, както и, че семейните връзки предшестват влизането на семейството на територията на България. Както органът признава в оспореното решение, бежанската история на съпругата е тясно свързана с бежанската история на съпруга К. С.. Писмените доказателства, касателно бежанската история на съпруга, са представени и приети и в настоящето съдебно производство.

Предвид разпоредбата на чл.8, ал.9 от ЗУБ, както и изявленията на молителката А. С. в о.с.з. на 29.10.2025 г. относно личните ѝ политически възгледи и публично изразени позиции за водената от Руската федерация война срещу У., съдът приема, че и по отношение на съпругата е налице основание по чл.8, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на бежански статут – поради основателни опасения от преследване в страната на произход поради „политическо мнение“. Именно поради тях пълнолетната молителка се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ.

Общозвестна е информацията, че след 24.02.2022 г. в Руската федерация е прието и наложено ново, репресивно законодателство и са издадени наказателни присъди затвор за мирни антивоенни изказвания. Насилствено са закрити няколко видни правозащитни групи. След пълномащабното нахлуване в У. на 24 февруари 2022 г. се наблюдава забележим скок в авторитарните тенденции на режима в М.. В усилията си да потиснат всяка опозиция срещу войната и вътрешното несъгласие, властите допълнително ограничават правата и индивидуалните свободи. Както отбелязва руският изследователски център SOVA, и трите клона на правителството - законодателна, изпълнителна и съдебна - са участвали активно в потушаването на антивоенния протест. В резултат на това хиляди лица се оказват изправени пред обвинения както в наказателни, така и в административни производства въз основа на "старите антиекстремистки правни норми" и "новоприетото законодателство, ограничаващо гражданските свободи". Руските власти прилагат строг информационен контрол, като считат всякакви несъгласни мнения за войната в У. за незаконни. Почти всички независими медии в страната са или забранени, блокирани или етикетирани като "чуждестранни агенти" или "нежелани организации", докато други се борят с военна цензура. След закон, подписан от президента, на 14 юни 2022 г., Главната прокуратура е получила "пълния контрол" върху медийната дейност в страната. В справките е отразено също, че няколко души в Русия бяха осъдени или обвинени за различни прояви на противопоставяне на офанзивата в У., като част от продължаващите репресии в

страната, при които стотици руснаци бяха изпратени в затвор.

Присъдите са налагани за публикуване на съобщения в социалните мрежи, осъждащи масови убийства в У. и за разпространяване на "невярна информация" за руската армия, както и за "дискредитиране" на въоръжените сили и "хулиганство". От началото на конфликта в У. всяка форма на различно мислене е жестоко потискана от властите. По данни на неправителствената организация за защита на правата на човека в момента в страната има 763 политически затворници. Хиляда други са подложени на съдебен тормоз или заплахи. Почти всички водещи опозиционери в страната са в затвора или в изгнание в чужбина. Според официалната позиция на Русия, тя води война за съществуването си в У., която изисква нацията да се обедини зад П.. Властите представят руснаците, които са избягали от страната и заклеят войната от чужбина, като предатели, забиващи нож в гърба на родината. Долната камара на парламента - Държавната дума, е одобрила през януари закон, който позволява изземането на собственост на руска територия на граждани, живеещи зад граница, които "злепоставят" руската армия или разпространяват невярна информация за нея, както и подбуждат към екстремистки дейности или призовават за санкции срещу Русия.

По силата на чл.4, пар.3 от Директива 2011/95/ЕС оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат под внимание следните елементи:

Б. „а“ - всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително законите и подзаконовите актове на държавата на произход, както и начинът на тяхното прилагане.

Б. „б“ – всички относими декларации и документи, представени от молителя, включително и информация, позволяваща да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване или на тежки посегателства;

Б. „в“ - индивидуалното положение и личните обстоятелства относно молителя, включително и фактори като неговото минало, пол и възраст, за да може да се определи, въз основа на личните обстоятелства относно молителя, дали действията, на които той е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване или за тежки посегателства.

Официалната информация относно страната на произход на кандидатите, обсъждана съвкупно с данните от бежанската история на А. С., навеждат на извод за доказаност на основание за предоставяне на бежански статут по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ – поради основателни опасения от преследване по причина на нейното политическо мнение по смисъла на чл.2, б. „д“ от Директива 2011/95/ЕС - понятието „политическо мнение“ обхваща по-специално мнение, идеи или убеждения по въпроси, свързани с потенциалните субекти на преследване, посочени в член 6, както и с техните политики или методи, независимо дали мнението, идеите или убежденията са били изразени в действия на молителя.

Предвид изхода от обжалването на отказите на ДАБ за предоставяне на бежански статут на родителите и приложението на чл.8, ал.9 от ЗУБ съдът намира за незаконосъобразен отказа и по отношение на малолетните кандидати. В допълнение, по отношение на тях решението е незаконосъобразно и непропорционално в нарушение на чл.6 от АПК и преценката на административния орган относно най-висшия интерес на детето.

Изготвените в хода на административното и на съдебното производство социални доклади по отношение на децата потвърждават, че за тях адекватни грижи полагат

родителите. Разпитан пред съда, М. С. заявява, че посещава училище в 5-ти клас, чувства се добре в България и има много приятели, говорейки свободно на български език. Изразява и категоричното си нежелание да се завърне в страната си на произход Русия. В случая безспорно най-висшият интерес на малолетните деца по смисъла на чл. 6а от ЗУБ е те да пребивават съвместно с родителите си на територията на държава, където техният живот, сигурност и благоприятно развитие са гарантирани. Приложими към случая са критериите на § 1, т. 5, бб. „б“ (физическите, психическите и емоционалните потребности на детето), „в“ (възрастта и миналото на детето), „г“ (опасността или вредата, която има вероятност да му бъде причинена при евентуално връщане в Руската федерация) от Допълнителните разпоредби на ЗЗДет.

Според съда е дължима цялостна отмяна на обжалваното решение. На първо място, предвид неправилната преценка на органа относно висшия интерес на децата. На следващо място, съгласно чл.73, изр.2 от ЗУБ в случай, че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут. Т.е. към преценка за наличие на основанията за предоставяне на субсидиарна закрила по чл.9, ал.1 от ЗУБ, респ. чл.15 от Директива 2011/95/ЕС, се пристъпва едва в случай, че не бъде предоставен статут на бежанец. С други думи, наличието на основание за предоставяне на статут на бежанец по силата на чл.73, изр.2 от ЗУБ препятства извършването на преценка за предоставяне на субсидиарна закрила. Тази субсидиарност при преценката е намерила израз в текста на чл.9, ал.1 от ЗУБ, според който хуманитарен статут се предоставя на чужденец, *който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец* и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Логично разпоредбата на чл.73, изр.2 от ЗУБ препятства произнасянето по приложението на чл.9, ал.1 от ЗУБ в случаите, когато е намерено основание за закрила по чл.8, ал.1 от ЗУБ, тъй като основателните опасения от преследване по причините, посочени в последната разпоредба, основателно биха поставили въпрос за опасност лицето да претърпи индивидуалните посегателства по чл.9, ал.1 ,т.1 и т.2 от ЗУБ *при евентуално връщане в страната си на произход*. Евентуалното наличие на влязло в сила решение по отношение на постановения отказ за предоставяне на хуманитарен статут, освен в противоречие с чл.73 от ЗУБ, би било и неблагоприятно с оглед силата си на присъдено нещо по отношение на кандидати, за които е признато, че отговарят на изискванията за предоставяне на международна закрила.

По изложените съображения е дължима цялостна отмяна на оспореното решение.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателите имат право на присъждане на сторените в производството разноси, но такива не се присъждат поради липса на заявено искане в тази насока.

Мотивиран от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. С., [дата на раждане] в [населено място], И. област, Р. федерация, гражданка на Р. федерация, ЛНЧ [ЕГН], действаща лично за себе си и като законен представител на малолетните си деца – М. С., [дата на раждане] в Т., гражданин на Р. федерация, ЛНЧ [ЕГН] и Л. К. С., [дата на раждане] в Н., Р. федерация, гражданин на Р. федерация, ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 226, чрез адв. Д. Р. от САК, срещу Решение № 2597 от 18.03.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което е отхвърлена молбата им за предоставяне на международна закрила.

ВРЪЩА делото като преписка на компетентния орган при ДАБ – МС за ново разглеждане и произнасяне по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № УП-22193 от 13.06.2023 г. при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението за предоставяне на статут на бежанец на молителите.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му до страните чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: